

— Παρετήρησες, ἠρώτησε τὸν σύζυγόν της, ὅτι οἱ περισσότεροὶ τῶν ἐργατῶν φοροῦσιν ὁμοίομορφον ἐνδυμασίαν; Τοῦτο μοὶ ἐνθυμίζη τὴν ἐταιρίαν τῶν ἀδελφῶν Μοράβων. Ὅποια ἀπλότης, ὅποια ἀφέλεια καὶ συναμα ὅποια καθαριότης!

— Βεβαίως, αὐτὸς ὁ ἀπλούστατος ἀνθρώπος, τὸν ὅποιον ὀνομάζουσι Βενιαμὶν Κουρσὺ, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, κατάρθωσε τεράστια πράγματα. Τὸν ἠγάπησα ὅσον δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς καὶ πιστεύω ὅτι θὰ γίνωμεν φίλοι. Τί κρίμα! ἂν δὲν ἔκαμνε παιδιά!

Ἡ Λαύρα δὲν ἀπήντησεν. Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ συζύγου της ἐθύθισαν αὐτὴν εἰς βαθεῖς διαλογισμοὺς.

Οὐχ ἤττον, ὅτε ἡ Μαργῶ ἀνήγγειλεν αὐτῇ ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἕτοιμον, ἠγέρθη καὶ, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της, μετέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐνθα ἀνέμενον αὐτοὺς ἡ κυρία Λαυγρέ, καθημένη ἐπὶ τινος μεγάλου ἀνακλίντρου, ἐνῶ παρὰ τοὺς πόδας της Ἰστατο ἀγερῶχος μεγάλη τις γαλῆ. Ὁ Παῦλος προσέφερεν εἰς τὴν γραΐαν τὸν βραχίονά του καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της, εἶτα δέ, σύρων ζωηρῶς πρὸς αὐτὸν τὴν σύζυγόν του, ἠσπάσθη τὴν ἐπὶ τοῦ τραχήλου της κυματίζουσαν κόμην της.

— Ἀχ! Παῦλε! ἀνέκραξεν ἡ Λαύρα, ἐνώπιον τῆς μάμμης.

— Σὲ ἀγαπῶ ἐνώπιον τῆς μάμμης, ὅπως ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀγαπητῆ μου Λαύρα. Σὲ ἀγαπῶ διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθητά, διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδιάς σου, καὶ ἐτι μᾶλλον σὲ ἀγαπῶ διὰ τὸ ἀπλοῦν τῆς ἐνδυμασίας σου· διότι στερεῖς τὸν ἐαυτόν σου διὰ νὰ περιποιηθῆσαι καὶ ἀνακουφίζης τοὺς δυστυχεῖς πτωχοὺς.

Ὁ Παῦλος ἠγάπα καὶ ἐξετίμα μεγάλως τὴν σύζυγόν του. Ὅτε δὲ εἶδε τὴν κυρίαν Κουρσὺ ἐν ὄλῃ τῇ λαμπρότητι καὶ πολυτελείᾳ αὐτῆς, καὶ παρέβαλεν αὐτὴν πρὸς τὴν μετριόφροναν καὶ χαρίεσαν σύζυγόν του, τότε πλέον ἠσθάνθη ὅτι ἐτι μᾶλλον ἠγάπα περιπαθῶς τὴν Λαύραν.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ Αὐγουστίνη ἐπεσκέφθη τὴν Λαύραν. Ἡ οἰκία αὐτῆς τῇ ἐφάνη πολὺ μικρὰ καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὑποφέρουσι νὰ ζῶσι διαρκῶς εἰς τοιαύτην μικρὰν κατοικίαν. Ἄλλ' εἰς ὅλας ταύτας τὰς ἐρωτήσεις της ἡ Λαύρα ἀπάντηα διὰ τῶν ἐξῆς: «Δὲν εἰμεθα πλούσιοι, φίλη μου». Ἡ Αὐγουστίνη συνεμερίζετο τὰς ἰδέας τῶν πλειστων γυναικῶν, καὶ ἰδίως τῶν κυριῶν τῶν Παρισίων, αἵτινες καταναλίσκουσιν ὀλόκληρον περιουσίαν εἰς διαφόρους φαντασιοπληξίας. Ἡ Λαύρα ὅμως δὲν ἠρέσκετο εἰς αὐτὰ ἦτο γυνὴ φύσει οἰκονόμος καὶ προνοητικὴ· προέβλεπε πᾶν ὅτι ἔμελλε νὰ συμβῆ εἰς αὐτὴν καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἔμελλέ ποτε νὰ γίνῃ μήτηρ. Καίτοι δὲ δὲν ἦτο πλουσία, οὐχ ἤττον πάντοτε προσεπάθει νὰ καθίστα εὐτυχεῖς καὶ τοὺς ἄλλους. Ἡ Αὐγουστίνη ἐγέλα ἀπὸ καρδιάς, ἀκούουσα τὴν Λαύραν, λέγουσαν ὅτι ἐκ δέκα χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα, ἔμενον αὐτῇ καὶ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον. Δὲν ἐδύνατο δὲ

νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ φίλη της, ἡ ἀγαπῶσα ἄλλοτε τὸν χορὸν καὶ τὰς διασκεδάσεις, ἀπεφάσιεν ἀνευ λύπης νὰ ἐγκαθιερχθῆ διὰ παντός εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο, μόνην της εὐτυχίαν θεωροῦσα ν' ἀκούη τὸν ρύακα φλοισβίζοντα καὶ νὰ βλέπῃ τὰ πρόβκατα βόσκοντα ἐπὶ τῶν χλοερῶν λειμῶνων.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἠννόησε πάραυτα τὴν θέσιν τῆς οἰκογενείας ταύτης καὶ τὴν ἀκραν φιλοκαλίαν αὐτῆς. Ἐπεσκέφθη τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Παύλου, εἰς τὸ ὅποιον εἰργάζετο αὐτὸς οὗτος μετ' ὀλίγων ἐργατῶν, καὶ ἐθαύμασε τὴν ἀκραν καθαριότητα καὶ τάξιν· ἰδίως δὲ παρετήρησε τὰς δύο μικρὰς μηχανὰς τοῦ ἐργοστασίου του, ἐντὸς τῶν ὁποίων κατεργάζετο τὰς δέλους, καὶ συνεβούλευσε τὸν Πέτρον νὰ διαλύσῃ τὰς δύο ταύτας μηχανὰς καὶ νὰ κατασκευάσῃ μεγαλειτέραν, δυναμένην νὰ παράσχῃ αὐτῷ περισσότερα κέρδη.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος θλιβερῶς. Ἀλλὰ διὰ νὰ φέρω εἰς πέρας ὅ,τι μοὶ προτείνετε, τοῦλάχιστον ἀπαιτοῦνται εἴκοσι χιλιάδες φράγκων.

— Καὶ τί εἶνε εἴκοσι χιλιάδες φράγκων ἀπέναντι τῶν ὧν θὰ ὠφελῆθῃτε κατόπιν; ἂν θέλετε, ἀγοράζω ἐγὼ τὸ ἐργοστάσιόν σας, ἢ σας δανείζω τὰ χρήματα ταῦτα ἐπὶ ὑποθήκῃ. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον εἶνε, προσέθηκε μειδιῶν, νὰ συνεταίρισθῶμεν ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους· ἂν, κατὰ δυστυχίαν, ἡ ἐπιχείρησις, τὴν ὁποίαν σας προτείνω, δὲν ἐπετύγχανεν, αἱ ζημίαι νὰ ἦνε εἰς βάρος μου· ἂν ὅμως ἐπετύγχανεν, νὰ μοῦ πληρώσητε τὸ ἡμισυ τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια θὰ προκαταβάλω, δηλαδὴ δέκα χιλιάδας φράγκων, ἀμέσως μετὰ τὰς πρώτας ἐπικερδεῖς εἰσπράξεις σας· διὰ δὲ τὰ λοιπὰ κατόπι συμφωνοῦμεν. Σκεφθῆτε καὶ ἔλθετε αὐριον εἰς Haussois νὰ συνταξώμεν καὶ συνυπογράψωμεν τὸ συμφωνητικόν.

— Ὅθι συμβουλευθῶ καὶ τὴν σύζυγόν μου, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος.

Οὕτω δὲ συνομιλοῦντες, προὐχώρησαν πρὸς τὸ μέρος ἐνθα Ἰσταντο ἡ Αὐγουστίνη καὶ ἡ Λαύρα, ἠτις ἐξεθείαζεν εἰς τὴν φίλην της τὸν ἀγροτικὸν βίον καὶ τὰς διαφόρους αὐτοῦ τέψεις· ἡ δὲ Αὐγουστίνη ἤκουε πάντα ταῦτα μειδιῶσα.

Ἐπὶ τέλους τὰ δύο νεαρὰ ζεύγη ἀπεχωρίσθησαν.

— Πῶς σοὶ ἐφάνη λοιπὸν ὁ κύριος Βαρθιέ; ἠρώτησε καθ' ὁδὸν ὁ κύριος Κουρσὺ τὴν σύζυγόν του.

— Δὲν ἠθελον νὰ ἤμην σύζυγος τοῦ κυρίου Παύλου, ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Τὸ λέγεις διὰ νὰ με κολακεύσῃς;

— Ὅχι, διόλου. Τί τὰ θέλεις, Βενιαμίν, δὲν μ' εὐχαριστεῖ καθόλου ὁ ἀγροτικὸς βίος καὶ θὰ ἔχανες τὸν καιρὸν σου ἂν ἐπεχείρησις νὰ μεταβάλλῃς τὴν ἰδέαν μου.

— Ἀπεναντίας. . . Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Παῦλος εἶνε εὐφρέστατος καὶ ἂν ἐπιτύχῃ μία ἐπιχείρησις, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπρότεινα, θὰ ὠφελῆθῶμεν καὶ οἱ δύο πολλὰ.

— Ἐξάίρετα, φίλε μου. Χαίρω ὅτι θὰ κερδίζης περισσότερα διὰ νὰ ἐξοδεύω κ' ἐγὼ περισσότερα.

Ἐπεται συνέχεια.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΕΖ.

Ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ δύο σημαντικῶν ἐν ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ προσώπων, τὰ ὅποια ὁ ἀναγνώστης ἔχει ἀπολέσει ἀπὸ τὰς ὀψεις του.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ ὑπάρχει ἐν πρόσωπον ἢ μᾶλλον ὑπάρχουν δύο πρόσωπα, περὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ὁποίων ὁ ἀναγνώστης δικαιοῦται νὰ αἰτήσῃ παρ' ἡμῶν λόγον.

Μετὰ τῆς ταπεινοφροσύνης συγγραφῆς ἀρχαίου προλόγου, προθυμοποιούμεθα νὰ προλάβωμεν τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀναγνώστου, τῶν ὁποίων ἐννοοῦμεν πᾶσαν τὴν σπουδαιότητα.

Πρόκειται, κατὰ πρῶτον, περὶ ὑπερμεγέθους καλογῆρου, μὲ παχείας ὄφρεϊς, μὲ ἐρυθρὰ καὶ σαρκώδη χεῖλη, μὲ πλατείας χεῖρας καὶ μὲ εὐρέα νῶτα, τοῦ ὁποίου ὁ λαιμός, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, κατὰ τοσοῦτον βραχύνεται, καθ' ὅσον ἀναπτύσσονται τὸ στήθος καὶ αἱ παρειαὶ αὐτοῦ.

Πρόκειται δέ, κατὰ δεῦτερον λόγον, περὶ ὑπερμεγέθους ἐπίσης ὄνου, τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ προσλαμβάνουσι χάριεν σφαιρικὸν σχῆμα.

Ὁ μοναχὸς τείνει νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς μῦθιον, στηριζόμενον ἐπὶ δύο δοκῶν.

Ὁ δὲ ὄνος ὁμοιάζει ἤδη πρὸς κοιτίδα, στηριζομένη ἐπὶ τεσσάρων ἀτράκτων.

Ὁ μοναχὸς κατοικεῖ εἰς κελλίον τῆς Μονῆς τῆς Ἀγίας Γενοβέρας, ἐν ᾧ ἐπιφοιτῶσι πᾶσαι αἱ ἐξ ὕψους χάριτες.

Ὁ ὄνος κατοικεῖ εἰς τὸν σταῦλον τῆς αὐτῆς Μονῆς, παραμένων πρὸ τοῦ διαρκῶς πλήρους χόρτου παχνίου.

Ὁ πρῶτος ὀνομάζεται Γορανφλότος καὶ ὁ δεῦτερος Πανοῦργος.

Ἀμφοτέροι ἀπολαύουσι, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, τῆς εὐδαμονίας τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ ὀνειρευθῶσιν ὄνος καὶ μοναχός. Οἱ λοιποὶ μοναχοὶ περιποιῶνται τὸν συναδέλφον των καὶ, ὡς αἱ θεότητες τρίτης τάξεως, αἵτινες περιποιούντο τὸν ἀετὸν τοῦ Διός, τὸν τῶν τῆς Ἥρας καὶ τὰς περιστερὰς τῆς Ἀφροδίτης, καταγίνονται νὰ παχύνωσι τὸν Πανοῦργον, πρὸς τιμὴν τοῦ κυρίου του.

Τὸ μαγειρεῖον τοῦ μοναστηρίου καπνίζει διαρκῶς· ὁ οἶνος τῶν μᾶλλον πεφημισμένων ἀμπελώνων τῆς Βουργουνδίας ἀφρίζει ἐντὸς μεγίστων ποτηρίων.

Ἐὰν προσέλθῃ εἰς τὴν Μονήν, μετὰ μακρὸν πρὸς διάδοσιν τῆς πίστεως ὁδοιπορίαν, ἱεραπόστολός τις ἢ μυστικὸς ἀπεσταλμένος τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος τοῦ πάπα, φέρων συγχωροχάρτια, δεικνύουσιν αὐτῷ τὸν ἀδελφὸν Γορανφλότον, τὸ διπλοῦν τοῦτο ὑπόδειγμα τῆς κηρυττούσης τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ στρατευομένης ἐκκλησίας, ὅστις χειρίζεται τὸν λόγον ὡς ὁ ἅγιος Λουκάς

καὶ τὸ ξίφος ὡς ὁ ἅγιος Παῦλος· δεικνύουσι τὸν Γορανφλότον ἐν ὄλῃ τῇ δόξῃ του, δὴλα δὴ ἐν συμποσίῳ. Ἐποιήσαντο τοξοειδῆ ἐντομὴν εἰς τινα τράπεζαν διὰ τὴν ἱερὰν γαστέρα τοῦ Γορανφλότου καὶ καταλαμβάνονται ὑπὸ εὐγενοῦς, ὑπερφηφανείας, δεικνύοντες πρὸς τὸν ἅγιον ὀδοιπόρον, ὅτι ὁ Γορανφλότος καταπίνει ὀκτῶ μερίδας τὰς ὁποίας καταβιβρώσκουσιν οἱ μᾶλλον ἀδηφάγοι τῶν μοναχῶν.

Ἀφου δ' ὁ ὀδοιπόρος ἴδῃ εὐσεβῶς τοῦτο τὸ θαῦμα :

— Ὅποια θαυμασιὰ φύσις! λέγει ὁ ἡγούμενος, συνενῶν τὰς χεῖρας καὶ ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν· ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἀγαπᾷ τὴν τράπεζαν καὶ καλλιιεργεῖ τὰς τέχνας· βλέπετε πῶς τρώγει! Ἄ! ἐὰν ἤκουσθε τὴν ὀμιλίαν, τὴν ὁποίαν ἐξεφώνησε νύκτα τινα, προσφερόμενος ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν θρίαμβον τῆς πίστεως! Τὸ στόμα του λαλεῖ ὡς τὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ καταπίνει ὡς τὸ τοῦ Γαργαντούα.

Οὐχ ἦπτον, ἐνίοτε, ἐνώπιον τοῦ πλήθους τῶν ὀρεκτικῶν ἐδεσμάτων, νέφος μελαγχολίας σκοτίζει τὸ μέτωπον τοῦ Γορανφλότου.

Τότε, διαφημίζεται, ὅτι ὁ ἄξιος μοναχὸς διατελεῖ ἐν ἐκστάσει ὡς ὁ ἅγιος Φραγκίσκος ἢ ἐν λιποθυμίᾳ ὡς ἡ ἁγία Θηρεσία, ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν θαυμασμός διπλασιάζεται.

Δὲν εἶναι πλέον μοναχός, ἀλλ' ἅγιος, δὲν εἶναι ἅγιος, ἀλλ' ἡμίθεος· τινὲς δὲ μάλιστα προβαίνουν μετρίως τοῦ σημείου νὰ βεβαιώσιν, ὅτι εἶναι πλήρης Θεός.

— Σούτ! ψιθυρίζουσι, μὴ ταράττωμεν τὴν ἐκστασιν τοῦ ἀδελφοῦ Γορανφλότου. Ἀπομακρύνονται δὲ μετὰ σεβασμοῦ.

Μόνος ὁ ἡγούμενος παραμένει, ἅμα δ' ὡς ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος δώση σημεῖόν τι ζωῆς, πλησιάζει αὐτόν, λαμβάνει τὴν χεῖρα του μετὰ στοργῆς καὶ τον ἐρωτᾷ μετὰ σεβασμοῦ. Ὁ Γορανφλότος ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ ἀτενίζει τὸν ἡγούμενον μὲ ὀφθαλμοὺς βλακώδεις.

Ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον.

— Τί ἐκάμνετε, ἄξιε ἀδελφέ μου; ἐρωτᾷ ὁ ἡγούμενος.

— Ἐγώ; λέγει ὁ Γορανφλότος.

— Ναί, ὅμοι; κατὶ ἐκάμνετε.

— Ναί, πάτερ· συνέθετον μίαν ὀμιλίαν.

— Τοῦ εἶδους ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀπηγγείλατε τὴν νύκτα τῆς ἁγίας Ἐνώσεως;

Ἐπὶ τῆς λέγουσι περὶ ἐκείνης τῆς ὀμιλίας, ὁ Γορανφλότος θρηνεῖ διὰ τὴν παλειψίν του.

— Ναί, λέγει μετὰ στεναγμοῦ, τοῦ αὐτοῦ εἶδους. Ἄ! τί κρίμα, ὅτι δὲ τὴν ἔγραψα!

— Ἄνῃρ ὅποιος ὑμεῖς ἔχει ἀνάγκην νὰ γράψῃ, ἀγαπητὴ ἀδελφέ; Ὁχι, ὀμιλεῖ ἐξ ἐμπνεύσεως, ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἐνοικεῖ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ρέει ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

— Πιστεύετε; λέγει ὁ Γορανφλότος.

— Εὐτυχῆς ὁ ἀμφιβάλλων, ἀποκρίνεται ὁ ἡγούμενος.

Ὁ Γορανφλότος ἐνίοτε, ἐννοῶν τὰς ἐκ

τῆς θέσεώς του ὑποχρεώσεσι καὶ δεδεδεσμευμένος ἐκ τῶν προηγουμένων του, μελετᾷ ὀμιλίαν τινα.

Ἄλλοτε, μετὰ τὸ γεῦμά του ἢ ἐν μέσῳ τῆς ἐκστασεώς του, ἐγείρεται, ὡς ὠθούμενος ὑπὸ ἀοράτου χειρός, μεταβαίνει εἰς τὸν σταῦλον καὶ ποιεῖται μυρίας θωπείας πρὸς τὸν Πανουῖργον.

Κατὰ δὲ τὰς ἐκδρομάς του ταύτας, ὁ ἡγούμενος καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Μονῆς συνοδεύουσι συνήθως αὐτόν, ἀμιλλώμενοι τίς μᾶλλον νὰ περιποιηθῇ τὸν Πανουῖργον. Οὗτος προσφέρει αὐτῷ πλακούντας, ἐκεῖνος διπυρίτας καὶ ἕτερος μακαρόνια, ὡς ἄλλοτε οἱ βουλούμενοι νὰ ἐπισύρῳσιν ἐφ' ἐξουτοῦ τὴν εὐμένειαν τοῦ Πλούτωνος, προσέφερον πλακούντας εἰς τὸν Κέρβερον.

Ὁ Πανουῖργος, ὅστις οὔτε ὑπὸ ἐκστασεως καταλαμβάνεται, οὔτε ὀμιλίαν μελετᾷ, ἀλλὰ μόνον ἔργον ἔχει νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν φήμην του ὡς πείσμονος, ὀκνηροῦ καὶ λάγνου, δέχεται ἀφελῶς τὰς θωπείας, θεωρῶν ἐξουτὸν τὸν εὐτυχέστερον τῶν ὄνων.

Ὁ ἡγούμενος ἀτενίζει αὐτόν μετὰ στοργῆς.

— Ἀφελῆς καὶ πρῶτος, λέγει, αὐταὶ εἶναι αἱ ἀρεταὶ τῶν ἰσχυρῶν.

Ὁ Γορανφλότος ἔμαθεν, ὅτι τὸ ναὶ λέγεται λατινιστὶ ἴτα, τοῦτο δ' ἐξυπηρετεῖ αὐτόν θαυμασίως, διότι εἰς πᾶν ὅ,τι λέγεται αὐτῷ ἀποκρίνεται ἴτα μετὰ βλακώδους ὕφους, τὸ ὅποτον πάντοτε προξενεῖ ἐντύπωσιν.

Ὁ ἡγούμενος, ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῆς διαρκοῦς ταύτης καταφάσεως, λέγει αὐτῷ ἐνίοτε :

— Ἐργάζεσθε πολὺ, ἀγαπητὴ ἀδελφέ, καὶ γίνεσθε μελαγχολικός.

Ὁ Γορανφλότος ἀποκρίνεται πρὸς τὸν κύριον Ἰωσήφ Φουλῶν, ὡς ἀποκρίνεται ἐνίοτε ὁ Σχικῶ πρὸς τὸν Ἑρρίκον Γ'.

— Τίς οἶδεν;

— Ἴσως τὰ ἐδέσματα ἡμῶν εἶναι ὀλίγον χονδροειδῆ, προσθέτει ὁ ἡγούμενος. Ἐπιθυμεῖτε ν' ἀντικαταστήσωμεν τὸν ἀδελφὸν μάγειρον; Τὸ ἤξεύρετε, ἀγαπητὴ ἀδελφέ: *Quaedam saturationes minus succedunt.*

— ἴτα, ἀποκρίνεται ἀμεταβλήτως ὁ Γορανφλότος, διπλασιάζων τὴν πρὸς τὸν ὄνον στοργὴν του.

— Πολὺ θωπεύετε τὸν Πανουῖργον σας, ἀδελφέ μου, λέγει ὁ ἡγούμενος· μήπως πάλιν καταλαμβάνεσθε ὑπὸ τῆς μανίας τῶν περιγηθῶσιν;

— Ὁ! ἀποκρίνεται ὁ Γορανφλότος μετὰ στεναγμοῦ.

Αὕτη ἡ ἀνάμνησις βρασιζοῖ τὸν Γορανφλότον. Εἶχε μὲν θεωρήσει, κατ' ἀρχάς, τὴν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου ἀπομάκρυνσίν του ὡς μέγιστον δυστύχημα, πλὴν, ἐν τῇ ἐξορίᾳ, εἶχεν ἀνακαλύψει ἀπείρους καὶ ἀγνώστους ἀγαλλιάσεις, τῶν ὁποίων πηγὴ εἶναι ἡ ἐλευθερία.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας του, εἰς σκώληξ κεντᾷ τὴν καρδίαν του, ὁ πόθος τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐλευθερίας μετὰ τοῦ

Σχικῶ, τοῦ φαίδρου συνδαιτυμόνος, τὸ ὅποτον ἀγαπᾷ, χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὸν λόγον τῆς ἀγάπης του, ἴσως διότι ἐνίοτε τὸν ἐκτύπα.

— Φεῦ! εἶπε δειλῶς νεαρὸς ἀδελφός, ὅστις εἶχε παρατηρήσει τὰς μεταβολὰς τῆς φυσιογνωμίας τοῦ μοναχοῦ, νομίζω, ὅτι ἔχετε δίκαιον, ἄξιε ἡγούμενε, ἡ διαμονὴ ἐν τῷ μοναστηρίῳ κουράζει τὸν σεβάσμιον πατέρα.

— Ὁχι ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ Γορανφλότος· αἰσθάνομαι ὅμως, ὅτι ἐγεννήθην διὰ τὸν ἐνεργὸν βίον, διὰ τὴν πολιτικὴν τῶν ὁδῶν, διὰ τὴν διδασκαλίαν εἰς τὰς τριόδους.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γορανφλότου, ταῦτα λέγοντος, ζωογονοῦνται· ἐνθυμεῖται τὰς ὀμιλίαις τοῦ Σχικῶ, τὸν οἶνον τοῦ Κλαυδίου Βονομέτου καὶ τὸ ἐστιατόριον τοῦ Κέρατος τῆς Ἀσθονίας.

Ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῆς Ἐνώσεως ἡ μᾶλλον ἀπὸ τῆς πρωῆς τῆς ἐπιούσης, καθ' ἣν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μοναστήριον, δὲν εἶχεν ἀφεθῆ πλέον νὰ ἐξέλθῃ, διότι, ἀφ' οὗ ὁ βασιλεὺς ἐγένετο ἀρχηγός τῆς Ἐνώσεως, οἱ ἐνωτικὸι ἐδιπλασίασαν τὴν φρόνησίν των.

Ὁ Γορανφλότος ἦτο τόσον ἀπλοῦς, ὥστε δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς θέσεώς του, ὅπως ἐξέβη.

Τῷ εἶπον :

— Ἀδελφέ, ἀπαγορεύεται ἡ ἐξοδος, καὶ δὲν ἐξῆλθε.

Δὲν ὑπάπτειον τὴν ἐνδόμυχον φλόγα, ἥτις καθίστα αὐτῷ ἀνιαρὰν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ μοναστηρίου.

Ἄλλ' ὁ ἡγούμενος, βλέπων αὐξοῦσαν τὴν μελαγχολίαν του, εἶπεν αὐτῷ πρωτὰν τινα :

— Ἀγαπητότατε ἀδελφέ, δὲν ἀρμόζει νὰ καταπολεμῆ τις τὴν κλίσιν του· ἡ ὑμετέρα κλίσις εἶναι νὰ μάχεσθε ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ· ὑπάγετε, λοιπόν, νὰ ἐκπληρώσητε τὴν ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν ἀνέθετο ὑμῖν ὁ Κύριος· πλὴν ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τῆς πολυτίμου ζωῆς σας καὶ ἐπιστρέψατε διὰ τὴν ἐπίσημον ἡμέραν.

— Τίνα ἐπίσημον ἡμέραν; ἠρώτησεν ὁ Γορανφλότος, ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Τῆς εορτῆς τῆς Μετουσιώσεως.

— ἴτα! εἶπεν ὁ μοναχὸς μετ' ὕψους ἐμβαθοῦς ἀντιλήψεως· ἀλλὰ, προσέθετο, ὅπως ἐμπνευσθῶ χριστιανικῶς διὰ τῆς ἐλεημοσύνης, δώσατέ μοι ὀλίγα χρήματα.

Ὁ ἡγούμενος ἔσπευσε καὶ ἔφερε βαρὺ βλακντίον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ Γορανφλότος ἐβύθισε τὴν πλατεῖαν χεῖρά του.

— Θὰ ἴδῃτε τί θὰ εἰσκομίσω εἰς τὴν Μονήν, εἶπεν, ἐνῶ εἰσήγεν εἰς τὸ εὐρὺ θυλάκιον τοῦ ράσου του ὅσα χρήματα εἶχε λάβει ἐκ τοῦ βαλαντίου.

— Ἐχετε ἐτοιμον τὸ θέμα τῶν ὀμιλιῶν σας, ἀγαπητότατε ἀδελφέ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγούμενος.

— Βεβαίως.

— Ἐμπιστεύθητε αὐτὸ εἰς ἐμέ.

— Εὐχριστῶς, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς μόνον.

Ὁ ἡγούμενος ἐπλησίασε τὸν Γορανφλότον καὶ κατέβαλε πᾶσαν προσοχήν.

— Ἀκούσατε.

— Ἀκούω.

— Ἡ κτυπῶσα τὸν σίτον μᾶστιξ κτυπᾷ ἐαυτήν, εἶπεν ὁ Γορανφλότος.

— Ὡ! ἐξαίρετον! ὦ! ἔξοχον! ἀνεφώνησεν ὁ ἠγούμενος.

Οἱ δὲ περιστάτες, συμμετέχοντες ἐξ ἐμπιστοσύνης, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ κυρίου Ἰωσήφ Φουλῶν, ἐπανελάβον:

— Ἐξαίρετον! ἔξοχον!

— Καὶ τώρα, πάτερ μου, εἰμὶ ἐλεύθερος; ἠρώτησε ταπεινοφρόνως ὁ Γορανφλότος.

— Ναί, τέκνον μου, ἀνέκραξεν ὁ σεβάσιμος ἠγούμενος, ὑπάγετε, πορεύθητε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου.

Ὁ Γορανφλότος διέταξε καὶ ἐπέσασαν τὸν Πανοῦργον, διεσκέλισεν αὐτὸν τῇ βοηθείᾳ δύο ρωμαλέων μοναχῶν καὶ ἐξήλθε τοῦ μοναστηρίου περὶ τὴν ἐβδόμην ἐσπερινὴν ὥραν.

Ἦτο αὐτὴ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκ τοῦ Μεριδὸρ ἐλεύσεως τοῦ Σαϊν-Λύκ, καθ' ἣν αἱ ἐκ τῆς Ἀνδεγαυτικῆς ἀφικόμεναι εἰδήσεις εἶχον συγκινήσει τοὺς Παρισίους.

Ὁ Γορανφλότος, ἀφοῦ ἐβάδισεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἁγίου Στεφάνου, εἶχε στραφῆ δεξιὰ καὶ εἶχεν ὑπερβῆ τοὺς Ἰακωβίνους, ὅτε ὁ Πανοῦργος ἀνεσκήρτησε, διότι ἰσχυρὰ χεὶρ εἶχε βαρύνει ἐπὶ τῶν νώτων του.

— Τίς εἶ; ἐφώνησεν ὁ Γορανφλότος πεποδημένος.

— Φίλος, ἀπήντησε φωνή, τὴν ὁποίαν ὁ μοναχὸς ἐνόμισεν, ὅτι ἀνεγνώρισεν.

Ὁ Γορανφλότος ἐπεθύμει νὰ στραφῆ, ἀλλ' ὡς αἱ ναυτικοί, οἵτινες, ὁσάκις ἐπιβῶσι πλοίου, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ συνηθίσωσιν ἐκ νέου τοὺς πόδας των εἰς τὸν σάλον, ὁμοίως ὁ Γορανφλότος, ὁσάκις ἀνέβαινεν ἐπὶ τοῦ ὄνου του, εἶχεν ἀνάγκην χρόνου, ὅπως ἀνεύρῃ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητός του.

— Τί ζητεῖτε; εἶπεν.

— Εὐχρεστεῖσθε, σεβᾶσθε ἀδελφέ μου, ἀπήντησεν ἡ φωνή, νὰ μ' ὑποδείξητε τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸ Κέρας τῆς Ἀφθορίας;

— Διάβολο! εἶπεν ὁ Γορανφλότος ἐν ἀνεκφραστῷ χαρᾷ, εἶναι αὐτότατος ὁ κύριος Σχικῶ.

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ὁ Γασκόνας, ἠρχόμεν νὰ σας ζητήσω εἰς τὸ μοναστήριον, φίλτατέ μοι ἀδελφέ, ὅτε σας εἶδον ἐξερχόμενον σας ἠκολούθησα ὀλίγον ἐκ φόβου μήπως κινδυνεύσω, ἐὰν σας ὠμίλου· τώρα ὅμως, ὅτε εἴμεθα μόνοι, ἰδοῦ με· καλὴν ἡμέραν, ρασοφόρε· καλέ, πῶς ἔγινες τόσον ἰσχνός!

— Κεὶ σεῖς, κύριε Σχικῶ, ἐπαχύνετε λόγον τιμῆς.

— Νομίζω, ὅτι κολακευόμεθα ἀμοιβῶς.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε, κύριε Σχικῶ; εἶπεν ὁ μοναχός· φαίνεσθε ἐντελῶς φορτωμένους.

— Εἶναι ἐν τεμάχιον δορκάδος, τὸ ὀπίθον ἐκλεψα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος θά το ψήσωμεν.

— Φίλτατε κύριε Σχικῶ! ἀνέκραξεν ὁ μοναχός· καὶ ὑπὸ τὸν ἄλλον βραχίονα;

— Εἶναι φιάλη οἴνου τῆς Κύπρου, σταλέντος ὑπὸ τινος βασιλέως πρὸς τὸν βασιλέα μου.

— Ἄς ἰδῶμεν, εἶπεν ὁ Γορανφλότος.

— Αὐτὸ εἶναι ἰδικόν μου κρασί· τὸ ἀγαπῶ πολὺ, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ὡ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος, βλέπων τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν.

Ἐν δὲ τῇ χαρᾷ του, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ με φωνήν, ἥτις ἐκλόνησε τὰς ὑέλους τῶν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ οἰκιῶν—ἐνθ' ὁ Πανοῦργος συνᾶδεν τὸ ἄσμά του δι' ὀγκηθμῶν—ἔψαλε τοὺς ἐπομένους στίχους:

Τῆς μουσικῆς τὰ θέλητρα
Μόνον κάνεις τ' ἀκούει.
Καὶ τῶν ἀνθέων ἡ ὄσμη
Τὸ σῶμα δὲν παχύνει.
Εἶναι ἰς τὸ βλέμμα εὐάρεστος
Τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος.
Πλὴν τὸ κρασί καὶ πιάνεται,
Μυρίζει καὶ ροφιέται.
Ὅστε τί βγαίνει μουσικὴ
Καὶ οὐρανός καὶ ἀνθή
Ἐμπρὸς εἰς τὸ ποτήρι σου
Τὸ καλογεμισμένο!

Νῦν τὸ πρῶτον ὁ Γορανφλότος ἦδεν ἀπὸ ἐνὸς περιπόου μηνός.

ΕΠ'

Ἄς ἀφήσωμεν τοὺς δύο φίλους νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Κέρατος τῆς Ἀφθορίας, εἰς τὸ ὅποιον ὁ Σχικῶ, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀνχγῶσται, δὲν ᾤδηγει τὸν μοναχὸν εἰμὴ με προθέσει, τῶν ὁποίων οὗτος οὐδαμῶς ὑπώπτευσεν τὴν σπουδαιότητα, καὶ ἄς ἐπανελάθωμεν πρὸς τὸν Μονσορώ, ὅστις ἐπὶ φορείου διευθύνεται πρὸς τοὺς Παρισίους, καὶ πρὸς τὸν Βουσύ, ὅστις ἀπῆλθε τῆς Ἀγγέρας, ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Οὐ μόνον δὲν εἶνε δύσκολον εἰς ἐπιπὸν ἄνδρα νὰ φθάσῃ πεζού, ἀλλὰ μάλιστα οὗτος διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ὑπερβῇ αὐτοῦ.

Τοῦτο συνέβη εἰς τὸν Βουσύ.

Ἦτο τέλος Μχίου καὶ ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικός, ἰδίως περὶ τὴν μεσημβρίαν. Ἐνεκα τούτου, ὁ Μονσορώ διέταξε νὰ σταθμεύσωσιν ἐντὸς μικροῦ δάσους, τὸ ὅποιον συνήντησαν καθ' ὁδόν ἐπιθυμῶν δὲ νὰ γνωσθῇ ὅσον δυνατὸν βραδύτερον ἢ ἀναχώρησις του ὑπὸ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, ἐπηγρύπνησεν, ὅπως πάντες οἱ ἄνδρες τῆς ἀκολουθίας του παραμένωσι μεθ' ἐαυτοῦ εἰς τὸ δάσος, ὅπου καὶ προεγευμάτισαν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Βουσύ διῆλθεν. Οὗτος ὅμως καθ' ὅσον προῦχῶρι ἠρώτα ἐὰν θεαθήσαν ἀκολουθίᾳ ἐπιπῶν καὶ φορεῖον, κρατούμενον ὑπὸ χωρικῶν.

Μέχρι τοῦ χωρίου Δυρτάλ εἶχε λάβει θετικὰς καὶ εὐχαρίστους πληροφορίας.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΑΔΑΜΑΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ γαλάτου *Alphonse Karr*].

Διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν εἰσερχόμενον εἰς τὴν κοινωνίαν μετὰ ψυχῆς καὶ αἰσθήσεων παρθένων, ὑπάρχουσι παγίδες, ἐν αἷς καλὸν εἶναι νὰ πέσῃ, πλάναι, ἐνθα εἶναι ἀξίεπαῖνον νὰ καταθραυσθῇ, ὄνειρο-

πολήσει, χίμαιραι, ἄς εἶναι εὐγενὲς νὰ ποθῇ τις. Ὑπάρχει τοιαύτη τις παραφροσύνη, τοιαύτη εὐήθεια, αἵτινες προηγούνται τῆς σπατάλης τοῦ χυμοῦ, ὃν πρέπει νὰ ἔχη τις ἐν τῇ νεότητι, καίπερ ἀπειλούμενος νὰ ἐκληφθῇ ἀληθῶς ἄνθρωπος ψυχρὸς καὶ ἀναίσθητος.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκεῖνοι, οἵτινες διήλθον τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ ἐαυτῶν βίου, ἀφικνούμενοι εἰς ταύτην τὴν ἐποχὴν, ἐν ἣ ἔξαντλεῖται ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπιτετραμμένων αἰσθήσεων, καὶ βλέποντες ὅτι θὰ ἀναμασῶσιν αὐτὴς τὴν αὐτὴν ζωὴν, ἀλλ' ἄνευ οὐσίας τοῦ λοιποῦ, εἴτε διότι ἡ οὐσία αὕτη ἀπερροφήθη, εἴτε διότι ὁ οὐρανίσκος ἀπώλεσε τὴν λεπτότητα αὐτοῦ· οὗτοι, ἀναπολοῦντες πικρῶς τὰς ἐαυτῶν ἐλπίδας, τοὺς πόθους καὶ τὰς ὄνειροπολήσεις, φρονοῦσιν ὅτι δύναται νὰ γελάσωσι διὰ τοὺς νεωτέρους, ἐπειδὴ οὗτοι πιστεύουσιν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνειρῶν των καὶ νομίζουσιν ὅτι πᾶσα ἀνάγκη, ἣν ὁ Θεὸς ἔδωκε τῷ ἄνθρωπῳ, περικλείει ἐν ἐαυτῇ καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς.

Ἐν τῷ πρῶτῳ σταδίῳ τῆς νεότητος παρασύρεται τις ἐν τῇ κατωφερείᾳ ἀκαταμαχῆτως, ἀλλ' ἐν κατωφερείᾳ τερπνῇ, ἐν μέσῳ χλωερῶν καὶ συσιῶν ὀχθῶν· ἡ αὔρα εἶναι εὐωδιασμένη ὑπὸ τῶν ἐν τῇ χλόῃ ἐσπαρμένων ἀνθέων καὶ τὰ πτηνὰ ἄδουσιν ἐν ταῖς ὄχθαις ταῖς καταφύτοις ὑπὸ λύγων. Οἱ προηγηθέντες ἡμῶν, οὗς ἀπώλεσαμεν ἤδη ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ὀράσεως, δὲν εὐρίσκουσι πλέον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν εἰμὴ χόρτον κίτρινον καὶ πεπυρπολημένον καὶ ὀδεύουσι παρ' ὕδαρ δυσώδες καὶ σχεδὸν στάσιμον, χωρὶς ποτε νὰ δύνωνται νὰ ἐπανακάμψωσιν ὀπίσω. Ὁφείλουσι διὰ τοῦτο νὰ κρᾶξωσι πρὸς ἡμᾶς διὰ φωνῆς πενθίμου:

— Μὴ παραδιδεσθε εἰς τὴν ἡδονὴν, τὴν θέλγουσαν τὰς αἰσθήσεις σας· εἶναι ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων, εἶναι φαντασμαγορία μετ' ὀλίγον θὰ θελήσητε νὰ ἀναπνεύσητε τὸ ἄρωμα ἄνθους ἢ νὰ ἀκούσητε τὸ ἀρξάμενον ἄσμα πτηνοῦ· φεῖ! τὸ ἄνθος καὶ τὸ πτηνὸν θέλουσιν ἐξαφανισθῆ.

Οὐχί, δὲν ὀφείλουσι νὰ φωνήσωσιν οὕτως· δὲν εἶναι, ὡς φρονοῦσιν, ἡ ὄχθη, ἡ ἀλλάσσουσα μορφήν, δὲν εἶναι τὸ πτηνόν, ὅπερ ἐφρονεῖται· δὲν εἶναι τὸ ἄνθος, ὅπερ ἐμκράνθη· οὗτοι μόνον παρήλθον. Τὸ ἄρωμα τοῦ ἄνθους, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἄσματος τοῦ πτηνοῦ εἶναι ὀπισθὶ αὐτῶν, εἶναι παρ' ὑμῖν· κατόπι δὲ ὑμῶν ἄλλοι ἄνθρωποι θὰ ἀπολαύσωσιν αὐτῶν ἐπὶ στιγμῆν, οἵτινες καὶ αὐτοὶ θέλουσι παρέλθει λυπούμενοι ἐπὶ τῇ στερήσει αὐτῶν. Τίς ἡδύνατο νὰ ἴδῃ μετ' εὐχαριστήσεως ἄνεμον πρῶτως διασειόντα τὸ ἄνθος τῆς ἀμυγδαλῆς, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι οἱ καρποὶ θὰ ὀριμάσωσιν ἐνωρίτερον; Εἶναι ποτε καλὸν πρᾶγμα οἱ καρποὶ οἱ πρώτοι;

Πρό τινος χρόνου, μετὰξὺ φίλων, ἀνήρ τριακοντούτης παρεπονεῖτο κατὰ τῆς ἐνεστάτης καταστάσεως τῆς νεότητος ἡλικίας καὶ ἠύρισκεν ἀνοήτους καὶ γελοίους ἐν γένει τοὺς εἰκοσαέτις νέους τῆς σήμερον· ἐ-